

САМООЦІНКА, або я собі подобаюсь

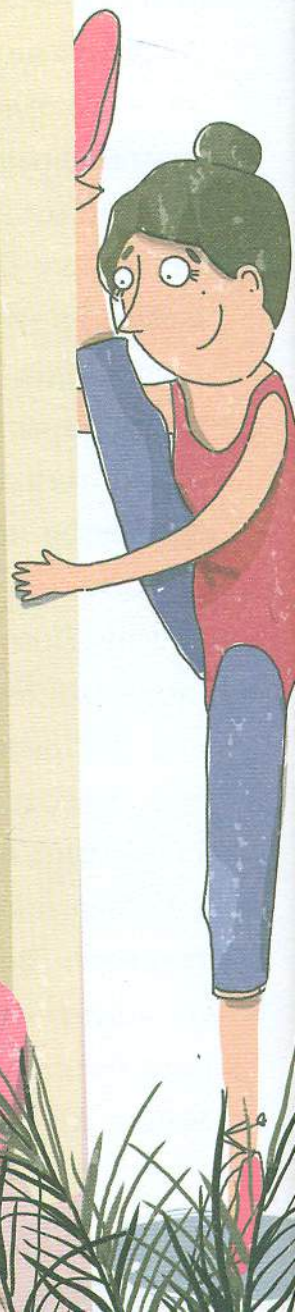
Маріанна завжди обохнювала танцювати. Батьки розповідали, що ще немовлям вона розмахувала ніжками в такт брязкальця. Її брат Войтек уважав, що це неможливо й що батьки вигадують, проте Маріанна не мала жодних сумнівів. Це як кіт народжується котом, а собака — собакою, так і вона народилася танцюристкою. Тому вона постійно пританцьовує, навіть коли йде вулицею. Правда сестричка Ганя трохи соромиться її і каже, що танцювати потрібно лише під музику. Проте Маріанні музика вчувається всюди! І в гуркоті автівок, і в дзеленьканні велосипедів. Тому вона танцює, коли бачить, як вітер грається листям і як краплини дощу вдаряються об калюжі. І вона геть не розуміє, чому інші цього не роблять.

Існує сила-силенна ритмів, і кожен міг би обрати свій власний. Листоноша витанцьовував би зі своєю торбою, офіціант — з тарілками, а двірник — з мітлою. Маріанна завжди прибирає танцюючи. Вона кружляє з порохотягом або кошиком для сміття. Таке заняття потребує безліч часу, проте це так весело! Майже так само, як дивитися балет.

Музика підхоплює балерин, які ширяють у повітрі, наче птахи, а потім приземляються навшпиньки, щоб за мить знову злетіти. Маріанна теж би так хотіла, тому вона весь час стрибає і махає ногами. Ганя переконана, що від усіх цих вимахувань ноги Маріанни зробилися ще довшими. Войтек вважає, що це неможливо, проте коли його сестра збиває ногою плафон люстри, він змінює свою думку й надягає на голову велосипедний шолом. А Маріанна продовжує тренуватися, бо хоче стати справжньою балериною. Такою, що танцює на сцені, а не лише в кімнаті між письмовим столом та ліжком.

Тому вона вирішує вступити до балетної школи, а це непросто. На зборах перед іспитом, куди вона прийшла з батьками, попередили, що прийматимуть лише найкращих. Проте Маріанна не здається. Вона зі шкіри пнеться і тренується ще наполегливіше, хоча Войтек вважає, що більше вже немає куди. А Ганя захоплено дивиться на старшу сестру, яка використовує кожну вільну хвилинку для тренувань. Маріанна чистить зуби, стоячи навшпиньках, шнурує черевики, зігнувшись навпіл, а фільми дивиться, задержавши одну ногу на одвірок. І все заради того, щоб потрапити до школи своєї мрії. І хоча їй трішки сумно розлучатися зі своїм класом, проте, побачивши своє ім'я в списку зарахованих, вона витанцьовує посеред тротуару танок щастя. Мрії таки здійснюються!

У перший день навчання Маріанна прокидається ще вдосвіта. Вона кілька разів надягає і знімає пуанти, приміряє спідничку, а потім намагається зробити на голові пучок.

— Волосся балерини завжди має бути акуратно й гладко зачесане, тому жодна волосинка не повинна вибиватися. Жоднісінька! — нагадувала на зборах пані Елеонора, вчителька класичного танцю.

Маріанна не хоче її розчаровувати, однак волосся зовсім не слухається і стирчить на всі боки. На щастя, на допомогу приходять мама, озброєна металевими шпильками та лаком для волосся.

— А це не боляче? — непокоїться Ганя.

— Трішечки, але це пусте, — Маріанна дуже смілива. — Нічого не стирчить?

— Нічогісінько, — відповідає Ганя, з полегшенням струшуючи своїми розпущеними локонами.

Відтоді тугий пучок став щоденною ранковою рутинною, як і ранній підйом, адже кожен день у балетній школі починається з двох годин класичного танцю, на які нізащо не можна спізнюватися.

— У нашій школі ледацюгам не місце, — щодня повторює пані Елеонора.

Спершу Маріанна хоче заперечити, що вона зовсім не ледача, проте вчителька лише відмахується від неї рукою, наче від настирливої мухи. Це дуже неприємно. Однак коли пані Елеонора повторює це знову й знову, Маріанна починає думати, що, можливо, вчителька має рацію. Адже колись вона була відомою танцівницею, а її фотографії висять у шкільному коридорі. Мабуть, вчительці видніше й вона, Маріанна, таки ледача. Недарма ж пані Елеонора постійно дратується і з суворим виразом обличчя прискіпується до кожнісінької дрібнички.

— Шия вище! Плече нижче! Нога вище! Вище! ВИЩЕ!!!

Вище й вище, аж до неба, аж до зірок — тих, що танцюють на найбільших сценах світу. Стоячи біля станка, Маріанна разом з іншими ученицями щодня повторює одні й ті ж позиції, утім, навіть коли вони дуже стаються, а їхні коліна й пальці нестерпно болять, пані Елеонора все одно завжди незадоволена.

— Ви всі невдахи, — каже вона, постукуючи кістлявим пальцем по чомусь плечі.

Це боляче, однак Маріанна ні за які гроші не хоче бути невдахою, тому не скаржиться і старанно працює. На жаль, цього не можна сказати про її ноги, які інколи від утоми просто перестають слухатися або тремтять, ніби кажучи: «Пробач, але ми знесилені».

— Ще трішечки, постарайтеся, будь ласочка, — просить їх Маріанна.

